

anti

2/07

ANTI 2/07

PÄÄTOIMITTAJA

Maija Lumme

TAITTO

Maija Lumme

Minna-Liisa Nurmilaakso

TOIMITUSKUNTA

Eveliina Hakulinen

Gabriel Herrera

Laura Hult

Kaisa Immonen

Marko Juutinen

Kreetta-Maria Kivioja

Liisa Kultra

Matti Marin

Minna-Liisa Nurmilaakso

Ilkka Tiensuu

YHTEYSTIEDOT

Anti-lehti/ Iltakoulu Ry

Politiikantutkimuksen laitos

PL 607, 33101 Tampere

anti@uta.fi

KUSTANTAJA

Iltakoulu Ry

PAINOPAikka

Domus-Offset Oy

Tässä
numerossa

Pää-kirjoitus ->

s. 6 Mikko Lahtinen
opastaa mm.
sofistikoituneen
vittuilun saloihin!

s. 4 Puheenjohtaja
tervehtii alamaisiaan.

s. 7 Vaihtoehtoja
terassilla
istumiselle

Fuksi, haloo!
Katso sivulle 8.

Page 9. What is it
like in Tampere?
Hear the truth
from an exchange
student.

s. 12
Painavaa
sanaa korkea-
koulu-
politiikasta.

s. 14 Mitä
kuuluu,

Eveliina?

s. 18 Journalisti
etsii Espanjaa
Kataloniasta ja
Baskimaasta.

s. 16 KUVAKOLLAASI

s. 20 Varo mitä sanot!

s. 22 Ihmisen päiviä

s. 23 Hypitäänkö?

PÄÄKIRJOITUS

Huh, taas on yksi lehti valmiina painoon lähetettäväksi. Eikä edellisen lehden pääkirjoituksessa hehkutamani innostus ole vielä kadonnut mihinkään. Tällä kertaa en kuitenkaan vouhota siitä, kuinka mahtavaa tätä lehteä on tehdä, briljantti ulkoasu puhukoon puolestaan, vaan pohdin Antin ydintä.

Lähetin viime viikolla vero-hallintoon vero-ohjauspyynnön, jotta Iltakoulu säästyisi lehden painattamisesta syntyvän arvonlisäveron maksamiselta. Kirjoitin saatekirjeeseen Antin olevan iltakoululaisille eräänlainen tieteellisen kirjoittamisen harjoitusareena. Tämähän ei nykyisellään pidä paikkaansa, mutta kuulosti minusta hyvältä ja ylevältä, eikä lainkaan mahdotomalta. Käsitykseni mukaan Anti on luisunut asiallisempaan suuntaan vuosien kuluessa. Horoskooppi saattaa olla tarjolla jo kuitenkin seuraavassa numerossa!

Tämän lehden tekstit vaihtelevat viihdyttävän epätieteellisistä viihdyttävän asiallisiin. Jokainen on saanut kirjoittaa vapaavalintaisesti itseään kiinnostavasta aiheesta ja se näkyy muun muassa laajassa aihevalikoimassa, mutta minusta myös kirjoitusten luontevuudessa. Lehden tekeminen perustuu vapaaehtoisuuteen, vaikka päätoimittajan ominaisuudessa välillä deadline:lla sohinkin. Täytyyhän valsa välillä kakkosen ideana on tarjota jotakin niin fukseille, kun varttuneemmillekin iltakoululaisille. Kurkistus toimintaan kuvakollaasin muodossa on edellämainittua ja kirjalista jälkimmäistä, ja toisinpäin.

Hypistelepä muuten lehden kansia. Huomaatko? Niin, pelkän maailmanparantamispuheen lisäksi jotakin konkreettistakin, kierrätyspaperia. Muutos on minusta esimerkki Iltakoulun toiminnasta, ollaan kiinnostuneita siitä, mitä tapahtuu ja miten itse vaikutamme (ja voimme vaikuttaa!) asioihin. Oikein mukavaa kesää niille harvoille jotka vielä laitoksella kyläilevät ja tervetuloa uudet fuksit!

Maija

W A N T E D

DEAD OR ALIVE

Toimituskuntaamme askaruttaa tavattomasti lehtemme nimen alkuperä.

Tiedätkö Sinä mistä nimi on tullut? Kuka sen keksi/ osti/ sai näyssä?

Toimitus kaipaa vihjettä. Pidätykseen johtavasta vihjeestä palkkio.

TERVETULO SIVISTYMÄÄN!

Teksti: Maija Mattila

Kuva: Maija Lumme

Puhutaanpa vähän yliopistosta, (tiede)yhteisöstä, kriittisyydestä ja sivistyksestä. Jonkin aikaa yliopistolla haahuilleet ovat varmasti kuulleet lausahduksen ”tämä ei ole koulu, tämä on yliopisto”. Sana koulu vilahtelee kuitenkin yhden jos toisenkin puheissa, luultavasti enenevässä määrin.

Onko siinä sitten jotain väärää? Ei varmaankaan. Uskon, että koulupuheen takana on oikeasti sisällöllinen muutos siinä, mitä yliopisto oikeastaan on. Sen sijaan, että paheksuvasti käsketään opiskelijoita olemaan puhumatta koulusta, lienee hedelmällisempää kiinnittää huomiota siihen sisältöön, joka puheen aiheuttaa. Ja sitten muuttaa sitä sisältöä. Ei siis kysytäkään, onko yliopisto oikeasti koulu, vaan kysytään, pitäisikö sen olla. Tai miksei pitäisi olla?

Mikä erottaa yliopiston koulusta? Monien mielestä ei mikään. ”Koulu on sitä, kun tulee suoraan lukiosta lukemaan kieliä.” ”Onhan se koulu: eteen annetaan lista kursseista, joilla opetetaan asioita ja sitten valmistutaan.” ”Mikä erottaa yliopiston lukiosta? Lukiossa opetettiin enemmän kriittisyyttä kuin yliopistossa.”

Yhteisö, itsenäisyys, kyseenalaistaminen, rakentaminen ja sivistys. Siinä muutamia sanoja, joiden varaan

yliopiston tulisi mielestäni rakentua, ja joiden varaan koulu eirakennu. Koulu on paikka, jossa opetussisällöt sanellaan ylhäältä ja tiettyjä asioita opetetaan oppilaille. Oppilasmateriaali muokkaa koulua vain välillisesti, kun pahisluokan opettamistahtia täytyy hiljentää.

Yliopistosta sen sijaan puhutaan yhteisönä, niin itsekkin mielelläni. Yksi perustavaa laatua oleva ero koulun ja yliopiston välillä on se, että yliopistossa opiskelijat osallistuvat opetussisältöjen muokkaamiseen. Kolmannes virallisten elinten, kuten laitosten ja tiedekuntaneuvostojen, jäsenistä on opiskelijoita. Tämä ei mielestäni ole siksi, että opiskelijoiden pitäisi olla vahtimassa, että mitään opiskelijoiden kannalta epäedullista ei tapahdu. Tokisekin tehtävä opiskelijaedustuksella on. Tärkeämpää on kuitenkin aito ja aktiivinen kehittämistyö, jota opiskelijat voivat tehdä siinä kuin professoritkin.

Läheskään kaikkia osallistuminen erilaisiin yliopiston työryhmiin ei kiinnosta. Jättäytyi ryhmistä kuinka kauas tahansa, oman opintopolun rakentamiselta kukaan ei voi välttää. Viimeistään kandidaatintutkimuksessa ja gradussa kukin pääsee tekemään lähestulkoon mitä vain, ainakin meidän alallamme.

Kyse on myös täytymisestä: kandidaatintutkimuksen tai gradun

aihe täytyy miettiä itse. Valmiiksi annetuista vaihtoehdoistakin on päätettävä. Millä aikataululla työ etenee, keneltä kysyy ohjausta ja mitä ottaa mukaan ja mitä rajaa ulkopuolelle ovat kaikki kysymyksiä, joihin ei voi vastata kukaan muu kuin työn tekijä itse.

Siinä vaiheessa, kun näihin kysymyksiin alkaa etsiä vastauksia, monet tuntuvat joutuvan paniikkiin. ”Eihän mulle ole opetettu tästä mitään.” Siinäpä se. On hämmäntävää, kun opiskelee ties kuinka monetta vuotta ja tuntuu, ettei oikeastaan tiedä mitään.

Nyt neljännen ja viidennen opiskeluvuoden välimaastossa tajuan, että se, mitä haluaa ottaa omien opintojensa rakennusaineeksi, on itsestä kiinni. Enkä tarkoita kursseja tai sivuaineita, vaan kaikkea sitä, minkä on antanut mennä toisesta korvasta sisään ja toisesta ulos, kun ei ole tajunnut asioiden merkitystä. Ensimmäisenä vuotena taivastelin pakollista tilastotieteen kurssia ja onnistuinkin suorittamaan sen melko kivuttomasti minimoimalla omaksuttavien asioiden määrän. Nyt olen menossa kesäkurssille opiskelemaan tilastotieteen ja SPSS:n perusteita, koska tarvitsen niitä gradussani. Tulee miettineeksi, josko homman olisi voinut hoitaa jotenkin järkevämminkin.

Jälkeenpäin ajatellen pieni

nöyryys olisi saattanut olla paikallaan. Yliopistoon tullessa meille kaikille on taidettu toivottaa, kuinka meidän tulee olla itsenäisiä ja kriittisiä. Tämä käsitetään usein puolin ja toisin väärin: ikään kuin itsenäisyys tarkoittaisi sitä, että kurssin opettajalta ei saa kysyä, missä salissa tentti järjestetään, tai kriittisyys sitä, että mistä tahansa, mikä itseä ei miellytä, voi valittaa. Helsingin yliopiston kanslerin Kari Raivion suomalaisista tutkijoista kokoaman työryhmänkin mielestä opiskelijoilta pitäisi periä lukukausimaksuja muun muassa siksi, että ”ilmaispalveluista valittamisella ei ole painoarvoa” (<http://www.helsinki.fi/lehdisto/raivio.shtml>, luettu 10.5.2007). Onpas rakentavaa.

Keskeistä on huomata, että järjestelmää, olise sitten yliopisto tai yhteiskunta, rakentaa joka tapauksessa - tietämättään tai tietoisesti. Rakentaminen ei kuitenkaan tarkoita oman edun tavoittelua ja ”ilmaispalveluista valittamista”, vaan vastuunottoa omasta kehittämisestään ja asiantuntijuutensa kasvattamisesta, mikä loppukädessä heijastuu koko yliopistoyhteisöön.

Yliopistoon tullessa kannattaisi itsenäiseen ajatteluun pakottamisen sijaan hiljaa tarkkailla ja pohdiskella, miksi mikin asia tehdään niin kuin tehdään, ja miksi opetussuunnitelma näyttää siltä kuin näyttää. Ehkä joku on sittenkin miettinyt niitä, opiskelijat muiden mukana.

Uskaltakaa ihmetellä. Kun ihmettely alkaa tuottaa tulosta, uskaltakaa kyseenalaistaa ja rakentaa uutta. Olkaa mukana rakentamassa yhteiskuntaa ja sen yhteisöjä - Iltakoulua muiden mukana. ❖

Noin 10 SYYTÄ JA KIRJAA, JOITA OMAN KOKEMUKSEN PERUSTEELLA SUOSITTELEN RENTOUTUKSEKSI JA JÄNNITYKSEKSI LUETTAVAKSI TENTTIKIRJOJEN LOMASSA JA MYÖS KRIITTISEKSI YMMÄRTÄMISEKSI.

1. Antiikin ohjeita avioon aikovalle oikoksensa rakentajalle:
Hesiodos: Työt ja päivät

2. Ymmärryksen lisäämiseksi aikamme kulttuurista ja moosesmaisten sitaattien viljelemiseksi:
Vanha ja Uusi testamentti (voi myös kuunnella äänikirjana, kuten allekirjoittanut!) ja Koraani

3. Poliitiikan tiedon ja ennen muuta taidon harjoitukseen:
Shakespearen teokset (kaikki, myös Kesäyön unelma!)
Machiavelli: Ruhtinas

4. Esseen kirjoittamisen apuneuvoksi ja oman arvostelukyvyn kehittämiseen:
Montaigne: Esseet
David Hume: Esseet

5. Viime vuosisatojen syvimpien mietteiden äärelle vievät:
Darwin: Lajien synty
Marx: Pääoma (lukuohjeet saa allekirjoittaneelta)
Freud: Johdatus psykoanalyysiin (luennoin aiheesta heti tilaisuuden tullen)
Bertolt Brech: Kirjoituksia teatterista

6. Intellektuaalisen elämän aloitukseksi ja innostukseksi
Simone de Beauvoir: Muistelmät (5 osaa)
Marcel Proust: Kadonnutta aikaa etsimässä (nyt kaikki osat suomeksi!)

7. Metafyysisen maailmanpolitiikan saloihin johdattaa:
Leo Tolstoi: Sota ja rauha (alun salonkikuvauksetkin kannattaa lukea!)

8. Suhteellisuudentajun kehittämiseksi ja hyvien naurujen saamiseksi:
Erasmus Rotterdamilainen: Tyhmyyden ylistys (mitä Erasmus sanoisikaan nyky-yliopistosta?!)

9. Sofistikoituneen vittuilun opaskirjaksi:
Christopher Hitchens: For the Sake of Argument (jonka kirjoituksissa viiltävän vittuilun kohteena mm. Madonna, Äiti Teresa, Henry Kissinger, Bu[l]shit, Isaiah Berlin, jne.)

10. Suomalaisia suorklassikoita kannattaa lukea aina, kuten
J.V. Snellmanin huikea Modernia ranskalaista kirjallisuutta (löytyy netistä Valtioneuvoston kanslian Snellman-sivuilta)
Kaarlo Kramsun Runot, erityisesti Matti Nielu, jossa ihmisen hyvyys ja hauraus kohtaavat
V. Linnan Täällä Pohjantähden alla nostaa Manselaiskirjallisuuden maailmanluokkaan

Jännittäviä ja rentouttavia lukuhetkiä!
Mikko Lahtinen
valtio-opin ma. yliassistentti ❖

"KUN TENTTIKIRJA EI RIITÄ"

TOIMITTAJA SUOSITTELEE

Koska yliopisto (ainakin vielä) on luonteeltaan yleissivistävä oppilaitos, olisi suotavaa käyttää oman maailmankuvan rakentamisessa apuna myös jotain muuta kuin pelkkää tenttikirjallisuutta. Tehtävää helpottaakseen myös Anti kantaa kortensa kekoon, lukeminen jää kuitenkin sinulle. Lahtisen valtaisan yleissivistävän paketin vastapainoksi tämä lista elänee hieman läheisemmässä symbioosissa tenttikirjojen stereotyyppin kanssa. Erikoisuuksia toki tästäkin joukosta löytyy.

1.

Tiedostavalle
kriitikolle

Amy Chua:

Maailma liekeissä

Demokratia on oiva hallintojärjestelmä ja markkinatalous hyvä talousjärjestelmä. Mutta entä kun kolmannelle maailmalle tyypilliseen tapaan markkinoita hallitsee pieni etninen vähemmistö jota kohtaan väestön enemmistö kokee katkeruuden tunteita? Kannattaisiko silloin hieman harkita, onko vapaamarkkinademokratian välitön toteuttaminen sittenkään suora oikotie onneen?

3.

Yhdysvaltain
ulkopolitiikan
ymmärtämiseen

Robert Kagan:

Paratiisin vartijat

Viiltävä neorealistinen analyysi Euroopan ja Yhdysvaltain ulkopoliittikan lähtökohtien eroista saa paa-tuneimmankin jenkkienvihaajan miettimään, josko ne asiat sittenkään ovat ihan niin mustavalkoisia.

2.

Kehityskysymyksistä
kiinnostuneelle

Ha-Joon Chang:

Kicking away the ladder

Kehityspoliittisessa keskustelussa poliittinen oikeisto korostaa usein, että kehittyneet maat ovat saavuttaneet hyvinvointinsa vapaan kaupan, ei protektionismin, avulla. Vasemmisto taas korostaa poliittisten oikeuksien ja lainsäädännön kehityksen merkitystä kehitykselle. Chang, Cambridgessä oppinsa saanut taloustieteilijä taas käyttää varsin vakuuttavan määrän historiallista dataa osoittaakseen, että molemmat em. väitteet ovat täysin vääriä.

4.

Aatteen (minkä tahansa) dissaamiseen

Francis Wheen:

***Kuinka humpuuki valloitti
maailman***

Guardianin kolumnistina tunnettu Wheen irvailee nykyajan kriittisen ja rationaalisen ajattelun puutteelle terävin sanankääntein ja huimin esimerkein. Harvassa lienevät ne, jotka ovat hänen kanssaan samaa mieltä kaikesta, teoksessa kun annetaan huutia niin postmodernille feminismille, Tony Blairille, Noam Chomskylle, fundamentalismille, Derridalle, Antohny Giddensille, Samuel Huntingtonille, kuinka-menestyt-elämässä –oppaille, neoliberalille talouspolitiikalle kuin Dianan kuolemaa seuranneelle hysteriallekin. Yhtä kaikki jutun juurta riittää pidemmäksikin aikaa kuin yhdelle kahvitauolle.

5.

Väittelyn voittamiseen
**Marja-Liisa
 Kakkuri-Knuutila:**
Argumentti ja kritiikki

Aikana, jolloin edes yliopistotasolla hyvän argumentaation käsite ei ole selvillä läheskään jokaiselle, tällainen teos on kullanarvoinen. Läpilukeminen ei ole välttämätöntä, mutta käsikirjana hyllyssä opus on ehdoton apuväline, jonka voi aina tarpeen tullessa napata avukseen osoittamaan väittelykumppanin syyllistyneen petitio principiihin tai johonkin muuhun huonomaineiseen argumentaatiovirheeseen.

6.

Diktatuuriin
 ymmärtämiseen
Ryszard Kapuscinski:
Keisari

Maaillankuulun puolalaisen reporterin katsaus Haile Selassien Etiopiaan tarjoaa oivan näkökulman yksinvaltaisen valtion kummallisiin konventioihin. Muoto voi olla jossakin toisaalla erilainen, mutta sisältö tuskin muuttuu.

7.

Machiavellin
 kommentaariksi
**George R.R.
 Martin:**
*Tulen ja jään
 laulu*

Moniosainen fantasiaromaanisarja ei ehkä ole loogisimpia poliittisen realismin oppikirjoja. Moiseen tarkoitukseen tämä nimenomainen kaanon on kuitenkin mitä sopivin, sen henkilökaarti kun koostuu tavanomaisten kirkassilmäisten hyvisten ja skitsoidien pahisten sijasta pääasiassa joukosta kyynisiä, omaa etuaan ajavia valtapelaajia, jotka toimittavat varsin nopeasti päiviltä ne muutamat ritarilliset sieluparat, jotka erehtyvät luulemaan, että kunnialla tai moraalilla olisi jotain tekemistä valtapoliitiikan kanssa.

8.

Myös muille kuin
 tiedotusoppineille
**Päiviö Tommila & Raimo
 Salokangas:**
Sanomia kaikille

Suomen lehdistön historia kuuluu yleisivistykseen, varsinkin silloin kun se on saatavissa näinkin näppärässä muodossa. Jokaisen lienee hyvä tietää, minkä aatteen haamu hänen tilaamansa lehden takana väijyykään.

9.

Historian
 kertauskurssiksi
Eric Hobsbawm:
Äärimmäisyyksien aika

Vuosien 1914-1991 historianiina aatteiden, yhteiskunnan, sotien kuin kulttuurinkin osalta seitsemässä ja puolessa sadassa sivussa. Mielellään määrää tiedonsirpaleita yhdistyy tyylikkäästi loogiseksi kokonaisuudeksi ja antaa varmasti ajattelemisen aihetta useamminkin luentosarjan edestä.

10.

Maaillankuvan
 synkentämiseen
Sven Lindqvist:
*Tappakaa
 ne saatanat*

Eurooppalaisen rasismien ja kansanmurhien historiaa lyhyessä ja helposti sulavassa muodossa. Tämä kerrassaan hilpeä kirjanen nostaa esiin länsimaisen kulttuurin ikävämpiä puolia välillä hieman ylilyöntejäkin tehden. Puutteistaan huolimatta mainio opus.

Ilkka Tiensuu
 kv. politiikan opiskelija ja
 yleinen deadlinenriikkoja ❖

Fuksinurkka

Jaana, Sinikukka ja Ansku syväluotaavat loppusuoralla olevaa fuksivuottaan.

tärkeää, hillitöntä kiirettä ei ole. Lisäksi ensimmäinen vuosi menee usein uuden opettelussa. Ensimmäinen opiskeluvuosi on ainutkertainen ja ikimuistoinen kokemus, joten siitä kannattaa ottaa kaikki irti. Virheitä on lupa tehdä ja vanhemmilta voi aina kysyä, joten ei syytä huoleen.

Täten Iltakoulun fuksit vuosimallia 2006 toivottavat uudet tulokkaat tervetulleiksi yliopiston ihmeelliseen maailmaan!

**Ottakaa rennosti,
rauhaa ja rakkautta!**

Teksti: Liisa Kulta

Kuvat: Minna-Liisa Nurmilaakso

Iltakoulun viime vuoden fuksit kuvaavat ensimmäistä opiskeluvuottaan monipuolisiksi. Parasta vuodessa on ollut uudet ihmiset, joista monille on muodostunut lähes perheen kaltainen yhteisö. Iltakoulussa ei ole sulkeutunut eliittiä, vaan ovet ovat avoinna kaikille halukaille. Vuoden mittaan tapahtumatarjonta on ollut runsasta, mikä saa kiitosta erityisesti Tampereen ulkopuolelta muuttaneilta opiskelijoilta.

Entä sitten varsinainen opiskelu? Kaikki opiskelijat eivät ole puurtaneet kunnianarvoisan Raimo Sailaksen toivomaan tahtiin. Opiskelu on sujunut muiden toimien ohessa, mutta tähtejärjestyksessä se ei ole noussut korkeimmalle sijalle. Toisaalta löytyy runsaasti fukseja, joilla homma ikään kuin karkasi käsistä. Opintopisteitä kertyi kasapäin, mutta muusta elämästä ei ole havaintoa. Vahingosta viisastuneina viime vuoden fuksit neuvovatkin sisäänpäässeitä etsimään omaa tahtiaan ja tapaansa opiskella. Vaikka opinnoissa edistyminen on

Interaktion (sosiologian ja sosiaalipsykologian opiskelijoiden ainejärjestö) ja Iltakoulun yhteisestä ainejärjestötilasta saa kahvia ja teetä melkein ilmaiseksi.

Tutor-vastaavamme Leea

“Kaikki mukaan!”

Teksti ja kuvat: Minna-Liisa Nurmilaakso

Tutor- ja ainejärjestötilavastaava Leea Rautasella ei vielä ole tuli hännän alla: ensi syksyn tutorjoukko on jo kasattu, mutta muuten tutortoiminnan suunnittelu ei ole vielä kuormittanut Leean arkea. Hieman on jo syksyn tutortoimintaa kartoitettu, mutta vasta lähempänä syksyä suunnitellaan varsinainen ohjelma, jolloin on myös Tamyn järjestämä tutorkoulutus. Leea kuitenkin lupaa, että tutortoimintaa yritetään kehittää siihen suuntaan, että se ei olisi vain ”yksi iso pläjäys” ensimmäisten viikkojen aikana vaan jatkuisi pidemmälle syksyyn. Tämän lisäksi fukseille ja vaihtareille halutaan järjestää yhteistä toimintaa alusta alkaen. Leea kehottaa kaikkia lähtemään

avoimin mielin mukaan Iltakoulun toimintaan, sillä tarjontaa on monipuolista erilaisista bileistä kulttuuriin ja urheiluun.

Omaa fuksiavuottaan Leea kuvaa mielenkiintoiseksi ja työntäyteiseksi - tylsää ei ole ehtinyt olla! Iltakoulun toiminta veikin fuksin vuosimallia -06 mukanaan, ja hallitustoiminta alkoi kiinnostaa. ”Tuli sellainen fiilis, että olisi kiva antaa uusille fukseille samanlainen, mukava vastaanotto, jonka itse saimme” Leea muistelee ja jatkaa: ”siksi hain tutor-vastavaksi Iltakoulun hallitukseen.”

Leea suositteleeikin lämmöllä hallitustoimintaa kaikille, ja vaikka toiminnan järjestäminen ei itsessään kiinnostaisikaan, kannattaa Iltakoululle antaa aikaa kiireisessä opiskelijaelämässä.

Meillä on täällä kivaa! ❖

REFLECTIONS ON MY EX- CHANGE EXPERIENCE IN TAMPERE

Text and pictures:
Bodeene Amyot

Bright-eyed and bushy-tailed, I arrived in Finland in late August and as I stepped off the plane I reminded myself of the proverb ‘Expect nothing and accept everything’ and set off on my

journey into the unknown land. A foreign language, a foreign currency, a foreign climate and a foreign ‘way of life.’ I was so excited. Eager as a beaver, I’d read about the Kalevala, the Sami, the Aurora Borealis, Lordi, reindeer, sauna and the civil war. I’d even learned a scanty

few Finnish words: anteeksi, kiitos and sisu. When at last, delighted, I arrived in Tampere I listened to Jolene in the taxi and thought it sounded prettier in Finnish. The following morning I discovered a lovely city, wedged between two beautiful lakes, Näsijärvi and Pyhäjärvi, lots of former red-brick textile factories that have been transformed into shops, bars, cozy cafés, theatres and restaurants. The mornings were dewy and the days filled with sunshine and excitement. The first few weeks were verily busy and the whole experience refreshing. I was charmed by the picturesque Tammerkoski rapids, Finlayson (the old industrial works), the pretty, bohemian Pispala area, the fresh doughnuts served at Pyynikki tower and the nice strangers who quickly turned into familiar friends.

I spent the first part of the year living in TOAS student accommodations with two lovely

Bodeene

girls, a German and an Italian, in the 'satellite city' of Hervanta and got a 'taste' of Erasmus life, where it seems there is always a pretext to paint the town red. During the second part of the year I lived with a nice family as an Au Pair nanny in quaint Ylöjärvi in the outskirts of the city. These two living situations were like chalk and cheese and, certainly, both had their unique, special gifts.

Tampere has these terrific outdoor markets displaying unique handmade crafts and textiles, strange pastries (karjalanpiirakka, for instance – a rye pastry with rice in the middle, served warm, with egg butter spread on top...fatty and full of cholesterol and calories and goodness!), and where you can try mustamakkara (black sausage, a Tampere specialty) and, at the kalamarkkinat (fish market), various fish – herring, trout and salmon especially. The city is also an excellent setting-off point. During my stay I traveled to Lapland, Turku, Helsinki, Tallinn, Riga, London, Vienna and Stockholm – indeed, lots of see and experience!

My studies at UTA were largely made up of a mixture of courses offered by the Faculty of Social Sciences, though History and Sociology are my major sub-

jects. The main campus is quite small and so with time people and places became familiar, which was always a comfort. The main university library (Linna) was a kind of safe haven, operating like clockwork. I reckon it was faultless really, offering everything to make for a happy student. One of the student organizations, Iltakoulu (literally, night school), which I luckily happened upon, regularly put on these marvellous and creative (and sometimes spectacular!) 'events' that allowed one to get to know Finnish customs and culture (folk dancing, curiously-themed parties, sauna nights and cottage weekends, to name a few) and just kick off one's shoes in the company of always easygoing and cheerful Finns. I never ceased to be amazed at how warm and friendly people can be – I always felt welcomed and at ease at these 'happenings'.

Surely, absence makes the heart grow fonder and no doubt I often longed for the company of old friends and family. Wishful thinking – wishin' and hopin' and dreamin' and singin' to horus and apollo and aurora to urge the sun to shine its happy light through the stormy rainy clouds – became almost ritual during November and December.

But if I did not go mad with melancholy or loneliness during the dark Nordic winter months it was because I always found relief in the company of friends at the university. I always felt befriended and protected. And as the saying goes, 'little by little time goes by, short if you laugh and long if you sigh'. Laughter, feeling safe in the company of friends, yoga, sauna, coffee, massages...each one of these things truly a saving grace!

Spring finally arrived and I was tickled pink to once again discover the flowering meadows and calming lakes and dream-like forests, which I would often escape to on my bike and happily get lost in. And it seemed to me, once spring was here, the spirit of the land came home and made its way into the hearts of every living thing – it was infectious and one couldn't help but be inspired by it.

In a few words, the things that have enchanted me most about Finland include (not surprisingly) the sauna, the sweet smell of wood, the forests, the smell of fish at the markets (quite surprisingly), dips in the lake, the cottage, Finnish folk music and dancing, the spirited outdoor markets, the peace and stillness of nature, honest friendships, berries, Finnish breads, beautiful and sincere people, the sunsets, the feeling of being secure and free and the wonderful rolling sound of the Finnish language.

I've really sailed through this year and have had the time of my life. I leave, a smitten kitten for Finland and thinking the world of its people. They (surely too sweeping a generalization to make but still nevertheless) may sometimes appear as cool as cucumbers but almost always reveal an honest kindness and sincerity, which is more than just the icing on the cake, it is the very ingredient that constitutes the cake and it is the very thing that has left a deep imprint on my heart. ❖

MISSÄ MENET, KORKEAKOULU

Teksti: Tapio Juntunen

Elettiin kuluvaan vuoden helmikuuta, kun valtiosihtööri Raimo Sailaksen johtaman työryhmän raportti rikkoi idyllin. Hetkessä tietoisuutemme oli vyörytetty ajatus uudesta, messiaanisesta huippuyliopistosta, joka vapahtaisi meidät suomalaiset kärsimästä kroonisesta takapajuisuudesta: Tervetuloa innovaatiot, tehokkuus ja globaalisti vaikuttava suomalaisen menestystarinan jatko-osa, jonka rambona toimikoon tällä kertaa tämä uljas Helsinkiin sijoitettava aivosulattamo. Ei muuta kun palkeet laulamaan ja masuunit hohkaamaan punaisiksi, sillä rahantulon virtaa ei tämän jälkeen voi estää! Ja voi sitä toivotonta, joka alkaisi tässä viisaiden miesten suuressa siitoksessa asettumaan vastahankaan. Isolle pahalle sudelle ei totisesti tule kiukutella, sillä moinen vastakkainasetteluun tähtäävä toimintahan on yhteiskuntavastuutonta näpertelyä, joka vielä kaiken lisäksi loukkaa kehityksemme airuena toimivien viisasten kerhon ja elinkeinoelämän herkkää hipiää.

Sitten asiaan. Huippuyliopiston jo tähän mennessä kertynyt värikäs tarina on todellisuudes-

sa - ei siis enää pelkästään teoriassa, listattiinhan tavoite hallitusohjelmaan - vain yksi sivupuro suomalaisen korkeakoulupolitiikan kevättulvien myllertämässä isommassa virrassa. Siinä alkaa pienempää heikottaa, kun virta pukkaa vastustamattomasti töyräiden ylitse kohti vaivalla ja hieillä rakennettua pihapiiriä. Raimo Sailaksen mukaan pikkuisten ei tulisi tästäkään huolimatta puuttua asiaan, vaan pakata kamat ja tehdä kuuliaisesti tilaa muutosten tuulille. Opiskelijoita hän ei toivo mukaan puuhastelutalkoiisiin, joissa kaikki pitkän tähtäimen strategiat meidän ja tulevien sukupolvien varalle siitet... siis luodaan - osana tehokasta innovointiprosessia kaiketi tämäkin. Korkeakoulutettavat ja heidän etujärjestönsä on järjestelmällisesti sivuutettu myös yhteiskunnallisesta korkeakoulupolitiikkaa ruotivasta keskustelusta. Huippuyliopistoa vastaan järjestetty runsaan sadan ihmisen mielenosoitus Säätytalon ulkopuolella ei pure mediaseksikkyyttä ja tulostavoitteellisuutta palvovaan valtamediaan. Ainoat varteenotettavat erimielisyydet suhteessa huippuyliopiston ideaan ovat kuuluneet lähinnä asemansa puolesta pelkäävän Helsingin Yliopiston edustajilta ja joiltakin tilastonikkareilta.

Kevät toi tullessaan myös muita huippuyliopiston idean viritämään ideologiseen ilmapiiriin soveltuvia muutoksen tuulia. Tässä yhteydessä tyydyn nostamaan esiin vain yliopistojen lukukausimaksuista käydyn keskustelun, joka on käynyt valitettavan teknisellä tasolla laajempaa korkeakoulupoliittista rakennemuutosta käsittelevän pohdinnan kyljessä. Kerrataan vielä, että enää ei ole siis tässäkin tapauksessa kyse pelkistä ehdotuksista. Opetusministeri Sari Sarkomaa (kok) lupasi nopeaa etenemistä EU:n ja ETA-maiden ulkopuolelta tulevien opiskelijoiden lukukausimaksut mahdollistavan lakimuutoksen ajamisessa. Uudistuksen globaalia epätaasa-arvoa ruokkiva käytäntö on paradoksaalisesti ristiriidassa suhteessa uudistusten katalyyttinä toimivaan globalisaatiojargoniin.

Suomessa harjoitetaan siis valikoivaa suhtautumista ihmisiin ainoastaan näiden syntymämaan perusteella samalla, kun innovaatio ja tehokkuuskeskeisiä uudistuksia perustellaan tarpeella pysyä mukana globaalissa kehityksessä, jossa käsittääkseni keinotekoiset kansallisvaltion rajat menettävät merkitystään kasvavan keskinäisriippuvuuden

OI SUOMALAINEN UPOLITIikka?

paineessa. Kokonaisuudessaan tästäkin aiheesta käytyä julkista keskustelua vaivaa ylimalkaisuus ja kapeakatseisuus, joka luonnollisesti sopii keskustelua ohjaavalle eliitille. Näissä(kin) edistyksen portaissa on nimittäin useita askelmia, joista nyt on varmasti ja määrätietoisesti saavutettu vasta ensimmäinen -- jopa niin varmasti, että tällä vauhdilla seuraava harppaus voi hyvin edetä useamman porrasaskelman kerralla. Kaikille yliopisto-opiskelijoille lankeavia maksuja pohtivat puheenvuorot ovat siirtyneet jo yksityiskohtien ja hienosäätämisen tasolle...

Kysymys kuuluukin seuraavasti: tyydymmekö vain istumaan paikallamme ja odottamaan kohtaloamme, joka aukenee kunhan Herrat ovat ensin tarponneet aikansa luomassaan portaikossa? Poliittiselle toiminnalle (ja toimintapolitiikalle) on tässä "kehityskeskustelun" tulvassa jäänyt lähinnä reagoijan ja "jarrumiehen" rooli, mikä luonnollisesti estää osaltaan tasavertaisen ja laaja-alaisen keskustelukulttuurin syntymistä. Opiskelijoiden asema ei tässä yhteydessä vaikuta rohkaisevalta. Helsingin Yliopiston kansleri Kari Raivion kommentti Elinkeinoelämän valtuuskunnan tilaamassa yliopistojen rahoitus pohjaa ruotivassa analyysissä vahvistaa

käsitystä yhteiskunnallisessa hierarkiassa ansaitsemastamme arvostuksesta. Raivion mukaan "...nuoret aikuiset vaativat ilmaista päivähoitopaikkaa yliopistoissa." (HS 15.5 A9). Kyseessä on, totta kai, lähinnä hellyttäviä naurunpuuskia asianomaisissa herättävä provokaatio... vai onko? Tämän tasoiset kommentit tyydyttävät varmasti mielikuvilla pelaillevaa kaupallista mediaa, mutta eivät edistä laaja-alaista ja asiapitoista yhteiskunnallista keskustelukulttuuria, joka on, toivottavasti olette samaa mieltä, erottamaton osa sekä henkistä että poliittista perinnettämme.

Simo Holopainen (AL 11.5. B25) vertasi, Raivion kommentista jatkaakseni, maisterinyhteiskunnallista merkittävyyttä vesiväripensseliin taloa maalatessa. Osuva ja näppärä huomio, jonka viesti on aistittavissa myös käynnissä olevasta korkeakoulupoliittisesta "keskustelusta". Opiskelijat ovat kyllä ottaneet kantaa, en väitä toisin, siitä kiitos mm. Tampereen yliopiston ylioppilaskunnannalle. Olen samoilla linjoilla Tamy:n linjauksen kanssa, jonkamukaan "...opiskelijan tulee lunastaa paikkansa tiedeyhteisön jäsenenä kehittyvän kriittisyyden ja sivistyksen kautta, ei maksuilla." Valtaeliitillä on oma vastuunsa siitä, että myös nämä

mielipiteet otetaan vakavasti osana isompaa keskustelutekijästä. Myös muita pieniä on sorrettu muutoksen huumassa. Esimerkiksi ammattikorkeakoulujen tulevaisuudesta ja kehityksestä käyty keskustelu on hautautunut Helsingin mörköyliopiston, kuten Antti Salmi Aikalaisessa näppärästi kiteytti (Aikalainen 6/2007 s.5), ja muiden trendi-ilmiöiden jalkoihin. Peruskoulun, lukion ja muiden oppilaitosten sekä korkeakoulutuksen välissä oleva elintärkeä, opinto-ohjauksen muodostama linkki ja sen laatu, on myös unohdettu keskustelusta. Tämäkin ongelma on lähinnä kaadettu saamattomiksi ja lyhytjänteisiksi leimattujen nuorten niskaan.

Yhteiskunnan henkiseen sivistyskehitykseen sidottu moniarvoinen yliopistojärjestelmä on myös tulevien sukupolvien etu. Tähän moniarvoisuuteen kuuluu myös elitistisen keskustelukulttuurin avaaminen niin suhteessa korkeakoulurakenteeseemme, sen rahoitus pohjaan kuin myös pohdintaan koko korkeakoulujärjestelmän perimmäisestä olemassaolon tarkoituksesta. Suomalaisen korkeakoulupolitiikan pitää myös mennä siellä, missä se ruohonjuuritasolla jatkuvasti toteutuu - meidän keskuudessamme! ❖

Appelsiineja ja lammaspaimenia - vaihtariraportti

Teksti ja kuvat:
Eveliina Hakulinen

22.5.2007, Porto, Portugal

Kahvila Braca da República Porton keskustassa. Maisema ikkunasta Câmara Municipalille, kaupungintalolle. Pilvinen päivä, sunnuntai. Kirkonkellot soittavat jotain omituista sävelmää. Eilisen kolmenkymmenen lämpöasteen ja pilvettömän taivaan jälkeen ilma tuntuu tänään viileältä. Merituuli puhaltaa. Odottelemme illan jalkapallopelejä alkavaksi.

Mitä voisinkaan kertoa täältä, erasmuselämästäni Portugalissa. Vaikea tehtävä, lähes mahdoton, mutta yrittänyttä ei laiteta.

Tammikuun lopussa lennähdin Portugalin maaperälle. Seisoin yksin lentokentällä, rinkka selässä, portugalien kielien sanakirja kädessä ja nauroin ääneen. Tästä hetkestä eteenpäin olin täysin vailla selkeitä suunnitelmia, neuvoton seuraavan kolmen minuutin ajan. Vastaanottoaulassa tunnelma muuttui: ulkona paistoi aurinko, palmut kohosivat korkeuksiin, kello oli yksi iltapäivällä ja koko elämä edessä. Mahtipontinen ajatus, mutta hetken sopiva. Hostellihuone jonka löysin Lissabonin keskustasta oli jäätävä komero ovisilmän kokoisella ikkunalla takapihalle. Lämmintä vettä ei tullut koko taloon. Nukuin kaikki mukanani tuomat vaatteet päällä, kuunnellen läheisestä kahvilasta kantautuvaa musiikkia. Lämmikkeeksi vastaanoton hymyilevä mies tarjosi tequilaa takahuoneessa.

Ensimmäinen aamu Portugalissa. Kylmä, aurinkoinen. Lissabonin kadut olivat autiot

muutamaa leipuria ja koditonta lukuunottamatta. Lähdin linja-autolla kohti Covilhãa, tuntematonta kylää tuntemattomassa maailmankolkassa. Matkalla kukkulat muuttuivat korkeammiksi, pellot vuoriksi. EILC:n kielikurssin mentori oli minua vastassa asemalla. Samalla selvisi että ilmoittautumiseni oli vastaanotettu ja olin mukana kuukauden kestäväällä portugalien kielen intensiivikurssilla. Asuin naisten asuntolassa, Feminina Branca. Kahden hengen huone, alakerrassa 24 h vastaanotto, jossa toisen maailmansodan moraaliset arvot omaava henkilökunta istui päivästä toiseen vahtimassa, ettei toinen sukupuoli pääse livahtamaan yläkertaan. Yhteinen keittiö kolmekymmenelle hengelle, rakennus itse ehkä 70-luvulta mukaanlukien alakerran aulan oranssit sohvatyyny. Asuntola sijaitsi vuoren rinteellä ja ikkunastani avautuinäköalasuoraan Covilhãn vanhaan kaupunkiin, joka sijaitsi vastakkaisella rinteellä. Tähän upeaan näkymään ja positiiviseen ajatukseen tarrauduin, sillä ensimmäisenä iltana asuntolassa olo tuntui yksinäiseltä. Ainoa ihminen johon tutustuin oli lam-

maspaimen asuntolan takana.

Seuraavana päivänä alkoi elämä ja opiskelu Portugalissa. Tutustuin kurssitovereihini, tuleviin ystäviini. Opiskelimme portugalia viisi päivää viikossa, kuudesta kahdeksaan tuntia päivässä. Teimme retkiä läheisiin kyliin, istuimme iltaa baareissa ja kahviloissa, laitoimme ruokaa asuntolassa, juhlimme toisinaan aamu-kuuteen tai seitsemään kylän valtavilla klubeilla. Yhdeksältä taas virkeänä tunneille. Olin kuin jatkuvassa humalatilassa, kun unen määrä väheni yhtäkkiä alle puoleen normaalista.

Koti-ikäväälle ei ensimmäisinä viikkoina juurikaan jäänyt aikaa. Oli liikaa nähtävää ja ihmeteltävää. Kun päivät alkoivat rutinoitua tuli hetkiä, jolloin kaipasin asioita myös Suomessa: keskuslämmitystä, saunaa, kahvia, kuivauskaappia. Ikävä unohtui nopeasti kun ruokatauolla kävimme poimimassa appelsiineja puista ja söimme auringossa. Suomeen verrattaessa elämä muuttui täydemmäksi, mutta myös rauhallisemmaksi – rennommaksi. Mi-

hinkään ei ollut kiire; kerrankin minä en ollut se kuka on aina myöhässä. Sanat ”suunnitelma” ja ”aikataulu” saivat aivan uuden muodon. Itä-eurooppalaisilla ja meillä kahdella suomalaisella kesti hetki tottua tähän elämäntyyliin. Toisille se sopi mainiosti, toiset saivat raivokohtauksen kun asiat eivät toimineet siihen malliin kuin oli totuttu. Paljon väärinkäsityksiä, huvittavia tilanteita, kulttuurien sekamelskaa. Paljon keskusteluja. Paljon halauksia ja suudelmia. Latinkulttuuri alkoi tulla tutuksi.

Kuukausi vierähti nopeasti, tuli aika heittää hyvätit Covilhän kapeille kujille ja ryhmä hajosi ympäri Portugalia. Nämä iloiset, tunteella elävät ihmiset olivatkin yhtäkkiä surullisia ja sana ”saudade”, kaipuu, tuli ajan-kohtaiseksi. Itse erasmus-elämä Portossa kuitenkin vasta alkoi. Meitä Portoon lähtijöitä oli seitsemän. Kaksi suomalaista, kaksi kreikkalaista, kaksi italialaista ja latvialainen. Onneksi näinkin monta, sillä kuvitelmani helposta asunnonhausta osoittautui illuusioksi. Asuin kreikkalaisten ja italialaisen pojan kanssa viikon verran hostellissa, pienessä neljän hengen huoneessa. Aamuisin ostimme paikallisen sanomalehden, istuimme kahvilassa tai aukiolla kaupungintalon edessä syömässä paikallisia leivoksia ja tutkimassa asuntoilmoituksia. Illat kiersimme katsomassa apartementtoja ja soittelimme kymmeniin eri numeroihin. Aamun tunnelma täynnä toivoa, iltaa kohden muuttuen epätoivoksi. Öisin päätimme unohtaa kodittomuutemme ja menimme konsertteihin, elokuviin tai kahviloihin juomaan olutta ja viiniä. Viimein jouduimme lähtemään hostellista ja tekemään nopeita päätöksiä. Jokaiselle löydettiin asunto.

Nyt asun vanhassa, perusteillaan homeisessa, mutta remontoitussa asunnossa keskellä Porton keskustaa, kävelyka-

dun varrella. Vuokraisäntäni senhor Silva – vanha mies, jonka puheesta en ymmärrä sanaakaan – asuu samassa talossa ja vahtii valvontakameroineen porraskäytävää. Senhor Silvan puutarhassa asuu kukko, joka pitää toisinaan erittäin kovaäänistä konserttia ympäri vuorokauden. Keskikerroksessa asuu Covilhästä mukana tulleet kaksi poikaa, itse elän portugalilaisen miehen kanssa. Senhor Silva ei harrasta vuokrasopimuksia, ja oma sopimukseni on kirjoitettu Silvan kampaamon käyntikortin toiselle puolelle. Asuintoverini on erikoinen, täydellisesti englantia puhuva portugalilainen, joka ensimmäisenä yönä tarjoili minulle teetä metallikulhosta. Seuraavana päivänä kävin ostamassa kaksi kahvikuppia ja paketillisen lautasia.

Kolme kuukautta on vierähtänyt nopeasti. Yliopistolta löysin onnekseni muutaman englanninkielisen kurssin, mutta taloustieteiden laitoksella opiskelu ei siitäkään huolimatta ole helppoa kansainvälisen politiikan opiskelijalle. Koulua on yllättävänkin paljon, läsnäolopakko useimmilla luennoilla. Tenttikausi on alkamassa ja kuuma päivänä pakenemme toisinaan kirjaston kellari-

kerrokseen opiskelemaan.

Erasmus-elämään sanan perinteisessä muodossa en juurikaan ole päässyt tutustumaan. Olemme rakentaneet tänne oman pienen ja erikoisen perheemme, jonka seurassa niin Portugalin kuin muidenkin Etelä-Euroopan maiden kulttuurit ovat tulleet erinomaisella tavalla koetuksi. Myöhäiset illalliset, sunnuntai-piknikit, tiistaiset jazz-konsertit ja hämyiset yökerhot keskellä hiljaisia katuja. Myös vieraat on otettu avoimesti vastaan, kuten nuori suomalainen harppuunakalastaja, jonka noukin mukaan lentokentältä ja joka päätyi asumaan luoksemme viikoksi odotellessaan seuraavaa lentoa kotiinsa Azoreille. Myös oma ”perheemme” hajoaa jo vähitellen, kun meistä ensimmäinen, baskityttö Bilbaosta, lentää kotiinsa keskiviikkona.

On kuin eläisi jatkuvassa unessa. Ja silti elämän tuntee täällä jollain tavalla voimakkaammin. Ihmiset, joihin olen tutustunut ovat opettaneet minulle paljon siitä miten voisi olla ja ajatella. Ja mitä vielä? Ei mitään ja kuitenkin liikaa. Ehkä lainatakseni erään ystävämme sanoja: ”Shine even if the sun doesn’t.” Eletään(hän)! ❖

Kirjeenvaihtajamme Eve kitaroineen piknikillä uuden perheensä kera.

VAPPU-
PIKNIK

PIKKUJOULUT

PÄÄTOIMITTAJAN
PIILOPULLO

HALLITUS VATKAA

KYYKKÄ-
SKABA

HELMOJEN
HEILUNTAA
LAVATANSSEISSA

KAUPUNKISUUNNISTUS

VAPPU-BILEISSÄ TANSSITTI ILTAKOU-
LUN OMA POIKA TAPSA BÄNDEINEEN.

GLAMOUR-
SITSIT

VARJONA

KATALONIASSA JA BASKIMAALLA

Teksti ja kuvat: Matti Marin

Aatteen paloa Barcelonassa

Olin joululomalla tyttöystäväni tervehtimässä Kataloniassa ja kävin siinä samalla Baskimaassa tarkastamassa meiningin. Barcelona, San Sebastian ja Pamplona. Hyvä reissu kaiken kaikkiaan. Erilainen joulukuukuu ja uusi vuosi.

Olin toista kertaa nyt Barcelonassa. Kaupunki on iso, turvallinen, kulttuurisesti rikas ja letkeä. Turvallinen fyysisessä mielessä siis. Ei siellä lähtyynsä saa kovin helposti, mutta kun kävelee pitkin pääkatu las Ramblasia yksi huora, yksi diileri ja yksi katukaljanmyyjä kannoilla, kannattaa kirjaimellisesti pitää kiinni lompakosta, puhelimesta ja muista asioista, joita sillä hetkellä pitää säilyttämisen arvoisina. Tai näin olen kuullut.

Kulttuuri ja historia ovat vahvasti näkyvissä. Miro,

Picasso, Gaudi, Dalí ja muut säilit näkyvät katukuvassa ja postikorteissa. Kävin parissa näyttelyssä ja museossa (suosittelen Dalíä), valtaosa jäi näkemättä. Vanha kaupunki, goottiossa ja el Raval (liioitellun pahasta maineestaan huolimatta) ovat todellakin näkemisen arvoisia. Pääkatua kulkiessa on hyvä muistaa pari muutakin seikkaa: liikennesäännöt eivät ole ihan niinjustiinsa, pakistanilaisille kauppiaille ei riitä ”no gracias” ja nälän tunteen kestää kyllä ellei satu olemaan ylimääräisiä paperirahoja lompakossa (mikäli se on vielä tallella, siis). Parhaat ravintolat ja baarit löytyvät muutamien kävelyminuuttien päässä pääkadulta, jossa hinnat ovat turistiperheille räätälöity.

Joulua vietetään kuunnellessa ruokakauppojen kaameita ”ding-

dong-ding-dong” ääniä ja syöden perinneruokia. Jos kuitenkin olet vieras maassa, niin perinteisen joulun sijaan voi kuitenkin pitää vaihtoehtoiset opiskelijabileet mukavassa seurassa. Joulun vieton voi aloittaa sitten kun tekee mieli, eli 24.-25. ovat vain suuntaa antavia aikamääreitä. Lahjat jaetaan (ainakin Baskimaalla) vasta 3. tai 4. päivä tammikuuta. Silloinhan ne itämaiden tietäjät toivat lahjansa Jumalan ykköspojalle. Samana päivänä järjestetään myös ainakin suurimmissa kaupungeissa isot kemut karnevaalikulkueineen.

Mikäli mahdollista kannattaa hakeutua myös Camp Noulle katsomaan kun ylipalkatut, mutta melko taitavat pelaajat potkivat palloa. Vaikka jalkapallo ei niin kiinnostaisikaan, on peli 100 000 ihmistä vetävällä stadionilla kokemus itsessään. Tarjolla on myös politiikkaa urheilun lomassa etenkin jos vastustaja tulee pääkaupungista. Real Madrid -otteluun on todennäköisesti hie- man hankala saada lippua, mutta Atlético Madridin vieraillessa on tilaa ja meininkiä riittämiin. Kyllä sitten kelpaa solvata kuorossa keskushallinnon käytyreitä!

Barcelona vaikuttaa avaramieleiseltä kaupungilta. Koska kaupungissa on huomattava (ja yhä lisääntyvä) määrä muslimeja, on suunnitteilla keskusmoskeijan rakentaminen. Paikalliset muslimijohtajat ovat tehneet hyvin selväksi etteivät hyväksy rahallista tukea ta- hoilta, joiden tarkoitusperät ovat vähänkin epäilyttävät (pelätty t-sana) ja tämän johdosta kaupungin hallitus suhtautuu

hankkeeseen myönteisesti. Kaupungin virallinen tavoite vaikuttaisi olevan antaa itseltään kuvan kosmopoliittisena Euroopan suurkaupunkina. Sitä se paljolti onkin monikulttuurisen Ravalin ja korkeakoulujen ansiosta. Erasmus -kaupungeista Barcelona vastaanottaa paikallisen lehden mukaan eniten vaihto-oppilaita muista maista.

Sitten pohjoiseen. San Sebastian on komea kaupunki. Komeaksi alueen tekee luonto, mutta myös ihmisen kädenjälki näyttää hyvältä. Rakennukset, kävelykadut, rannat, kirkot ja muut nähtävyydet tekevät kaupungista todella viihtyisän. Ruokatarjonta on myös varsin suunmukaista. Baareja ja kuppiloita enemmän kuin jaksaa laskea. Hyviä paikkoja kumota viinit ja cervezat.

Pamplona on myös varsin sympaattinen pikkukaupunki mutta ei aivan yhtä loistava kuin SS. Ranta puuttuu ja vanhan kaupungin ja härkätaistelureen lisäksi ei paljon muuta nähtävää. Heinäkuussa kaupunki täyttyy sadoista amerikkalaisista räkänokista jotka seuraavat Papa Hemingwayn jälkiä San Fermínin härkäpeijaisiin.

Eräs seikka, joka ihmetyttää pientä suomalaista kulkijaa Kataloniassa ja Baskimaalla on niiden keskushallintovastaisuus. Tämä näkyy varsinkin vanhemmassa väestössä. Kadut ovat täynnä vanhoja pikku pormestareita jotka kävelykeppiensä kopinan säestyksellä haukkuvat katalaaniksi ja euskeraksi maan hallitusta. Antipatiata löytyy myös nuorisosta, mutta ei niin vahvasti. Baskit suhtautuvat vielä huomattavasti katalaaneja vihamielisemmin hallitukseen. San Sebastianin ja Pamplonan kaduilla näkee jatkuvasti iskulauseita seiniin töherrettynä ja julisteissa. Baarien seinältä löysin myös itselleni tarkoitetun viestin: "Turisti, muista että et ole Espanjassa, et ole Ranskassa, olet Baskimaas-

Käytähän mielikuvitusta ja näet Espanjan lipun väreissä!

sa!" Hieman siistimmän ravintolan vessassa lukee "Zapatero petturil", jne. Uutisissa kerrotaan ETA:n aloittaneen aseellisen toiminnan jälleen: pommi Madridissa, pommiuhkaus Bilbaossa (sehän on aivan S.Sebastianin vieressä!).

Ei ole paljon ehtinyt vettä virrata Maria Cristinan sillan ali Francon aikojen jälkeen, mikä osaltaan varmasti selittää autonomian kaipuun molemmilla alueilla. Franco yritti väkisin yhtenäistää maan kyseenalaisin keinoin (mm. pyrkimällä tukahduttamaan katalaanin ja euskeran kielet, kieltämällä niiden puhumisen lailla) ja lopputuloksena jäi jäljelle jotain täysin homogeenisesta kansallisvaltiosta poikkeavaa. Toinen selittävä syy on - mikäpä muukaan, kuin raha, money, dinero. Länsi-Espanja on erittäin köyhää aluetta (esim. Extremadura,

ym.) ja baskien ja katalaanien taskuista maksetaan verorahoja näiden alueiden olojen kohentamiseksi, mikä saa baskeripäiset käppänät hyvin hyvin vihaisiksi!

Ulkomaalaisia vieraita kohdellaan kuitenkin hyvin! Baskit ja katalaanit ovat pääasiallisesti erittäin mukavaa porukkaa, varsinkin jos yrittää murteella vääntää castellanoa (espanjaa) heidän kanssaan. Nuoret ovat avarakatseisia ja eivät turhaan stressaa. Tästä saisi useampi suomalainenkin opiskelija ottaa mallia, varsinkin kun asiat ovat melko hyvin täällä pohjoisessa (pientä yleistä uneliaisuutta lukuunottamatta). "Meillä ei ole varaa matkustaa, joten juhlimme joka päivä!" sanoi Valentín. Aika hyvä! Omakaan rahatilanteeni ei juuri koskaan pistä hymyilemään, mutta ehkä olen ollut sittenkin väärässä! Ei kai auta kuin fiesta, fiesta! ❖

retoriikan vaurat

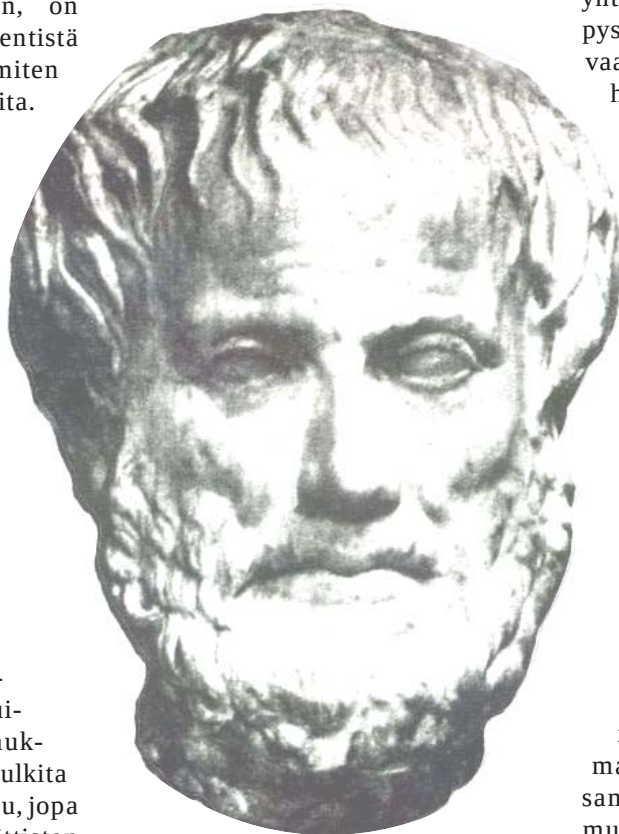
Teksti: Gabriel Herrera

Sanoilla on valtaa! Usein emme edes tiedosta kuinka kauaskantoiset seuraukset valitsemillamme sanamuodoilla ja ilmaisuilla voi olla. Aikana jolloin sekunnissa sanamme voivat levitä ympäri maapallon, on meidän kiinnitettävä entistä enemmän huomiota miten sanamme voidaan tulkita.

Retoriikka, kyky luoda vaikutuksellisia ja vakuuttavia argumentteja ilmaisujen avulla (Aristoteles – kauan, kauan sitten – eli sanan alkuperäinen merkitys) on kaikille opiskelijoille hyvinkin tuttua. Retoriikan avulla perustelemme väittämiämme ja kyseenalaistamme nykyisesti hyväksyttyä pohtimalla vaihtoehtoisia mahdollisuuksia. Opimme kuitenkin myös kuinka tutkimuksia ja ilmaisuja voidaan tulkita toisin kuin ne oli tarkoitettu, jopa propagandistisesti poliittisten tavoitteiden saavuttamiseksi. Tämä ei aina tapahdu tietoisesti, tai tarkoituksellisesti, mutta ilmaisut vaikuttavat ihmisten käsityksiin siitä mitä on tehtävä ja milloin.

Ilmastonmuutos voi olla Suomelle hyödyllistä. Itse

asiassa koko pohjoinen pallonpuolisko todennäköisesti vaurastuisi hallitun ilmastonmuutoksen seurauksena, siis olettaen ettei mikään katastrofiskenaario kuten uusi jääkausi

to - t e u -
tuisi. Tämähän on ihan laskettua totuutta, ja asia on ollut tiedossa jo jonkin aikaa. Asiasta pitää keskustella, mutta jos keskustelu kääntyy pääsuunnalta mediassa ilmastonmuutoksen vääjäämättömyyteen ja sen tuomiin hyötyihin, uhkaa kadota se vähäinen motivaatio

pysäyttää ja käännäyttää jo tapahtunut ilmastonmuutos.

Vasta kun valtamedia alkoi tiedottaa laajasti ilmastonmuutoksesta ja sen humanitaarisista ja ekologisista haitoista, alkoi yhteiskunta ajatella toimia sen pysäyttämiseksi. Tämä motivaatio on kuitenkin vielä hyvin huteralla pohjalla monessa paikassa maailmaa ja sitä pohjaa uhkaavat esim. Newsweek:n etusivuartikkeli (16.4.2007), jossa käydään läpi enimmäkseen kuinka hyötyä ilmastonmuutoksesta pohjoisella pallonpuoliskolla. Artikkelissa kyllä hyväksyttiin että eteläinen pallonpuolisko kärsisi kovin ilmastonmuutoksesta, mutta fiksua sijoittaa jo nyt hyvin ja vaurastuu tästä vääjäämättömyydestä. Tällainen retorinen artikkeli, kritiikin valossa julkaistuna ja ilman yhtä laajaa vastaväitettä samassa julkaisussa on omiaan muuttamaan monen mielen potentiaalisista toimista joita he voisivat tehdä. Ajatus kääntyy siitä kuinka pysäyttää ilmastonmuutos, ilmastonmuutoksen tiedostamiseen, sen voivotteluun ja voiton maksimoimiseen.

Oivallinen esimerkki retorisesta voitosta on Suomessa käyty kes-

kustelu n-sanana (korvaa tässä suomessa yleisesti käytetyn sanan tarkoittamaan tummaihoista ihmistä) käytön oikeutuksesta. Kuitenkin, median huomion siirryttyä viime vuosina muualle, on tämä kehitys saanut jälleen hälyttäviä piirteitä. Sananvapauden varjolla on julkaistu internetissä ja erikoislehdissä useita artikkeleita, blogeja ja foorumimerkintöjä joissa usein hyvinkin vakuuttavasti perustellaan n-sanan neutraaliutta ja sen soveltuvuutta jokapäiväiseen kielenkäyttöön. Tampereen yliopiston tutkija Anna Rastas on kuitenkin antanut tutkimuksessaan tieteellisen pohjan väittämälle n-sanan soveltumattomuudesta suomalaisen yhteiskunnan kielenkäyttöön nyt ja tulevaisuudessa. Jos keskustelu kuitenkin jatkuu tämän tiimoilta kuumana ja leviää jälleen valtamediaan voi sillä olla muitakin negatiivisia vaikutuksia.

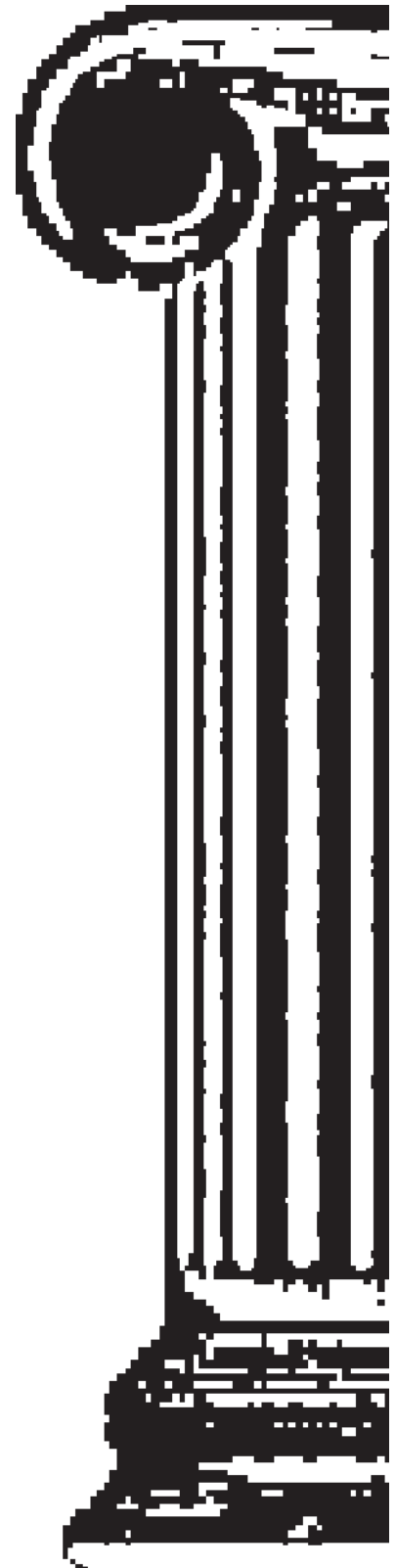
Moni n-sanaa käsittelevä teksti vihjaa epäsuorasti, tai suorasikin ulkomaalaisten huononmuutteen, tai heidän näennäisesti aiheuttamiinsa yhteiskunnallisiin haittoihin. Tämä keskustelu näkyy monesti myös valtamediassa sanavalinnoissa ja tulkinnoissa. Kun luemme samalla lehden aukeamalla Suomen ottaneen lisää pakolaisia Somaliasta ja somalimiehen raiskanneen suomalaisen naisen, on psykologinen vaikutus selvä. Asiaa ei auta vaikka seuraavalla sivulla olisi kokosivuartikkeli suomalaisesta miehestä joka hakkasi ja ampui vaimonsa, kaksi poliisia piiritystilanteessa ja sitten itsensä. Vaikka kaikki artikkelit olisivatkin totta, välittävät ne asettelullaan, sekä sisällöllään kohdeyleisölleen (suomalaisille) negatiivisen kuvan ulkomalaisista. Tällaisia artikkeleita on lehdissämme useita vähintään viimeiseltä parilta vuosikymmeneltä. Niiden vaikutus heijastuu myös ulkopoliittisiin päätöksiin. Joulukuun alkuun mennessä

2006, Suomi oli ottanut vain 75 kiintiöpakolaista 750:stä, joihin se oli varautunut. Tilanne korjattiin ottamalla joulukuussa yli 500 lisää, mutta vasta kun valtamedia kiinnitti siihen huomionsa ja kansanedustajat joutuivat toimimaan. Viimeisen seitsemän vuoden aikana ei pakolaiskiintiötä ole yhdenkään vuoden kohdalta täytetty. Keskustelun kääntämisellä voimme vaikuttaa myös tähän.

Vielä yksi esimerkki retorisen keskustelun vaikutuksesta yhteiskuntaan. Elämme sukupuolisen tasa-arvon nousukautta. Sanon nousukautta, koska olemme vielä kaukana todellisesta tasa-arvosta miesten ja naisten välillä. Monesti kuulee ihmisten antavan ei-fyysisiä ominaisuuksia ja attribuutteja ihmisille puhtaasti sen perusteella, minkä sukupuolinen henkilö on. Tämä on usein tiedostamatonta, sillä suurin osa väittää olevansa tasa-arvon kannattajia, mutta todellinen tasa-arvo on kaukana heidän puheistaan. Vaikka väittäisimme ihmisten kykenevän samoihin tekoihin sukupuolesta riippumatta, voivat ilmaisumme sotia tätä vastaan. Jos hyväksymme, että ihmiset ovat erilaisia muutoin kuin fyysisesti sukupuolensa perusteella, vaikka kuinka vähäisesti, uusinnamme koko eriarvoisen yhteiskunnallisen järjestelmän perustaa.

Sanoilla on valtaa! Jos sallimme itsemme, tai hyväksymme toisten käyttää ilmaisuja ja asetelmia, jotka ovat mielestämme sopimattomia ja hyväksymättömiä, uusinnamme omalla toiminnallamme niiden käyttöä ylläpitävää yhteiskunnallista järjestystä. Joskus tämä vaikutus on havaittavissa, mutta usein se on alitajuista, erilaisen mielleyhtymien ja konnotaatioiden kautta muodostuva. Jotta voisimme saada aikaan pysyviä muutoksia parempaan,

pitää meidän tehdä päätös olla antamatta periksi tippaakaan houkutukselle käyttää sanoja ja ilmaisuja jotka voivat olla helposti väärin tulkittavissa. Meidän on saatava myös muut ymmärtämään retorisen ilmaisun merkitys. Sanoilla on valtaa ja sitä valtaa on käytettävä harkiten. ❖

IHMISEN PÄIVIÄ

Teksti: Matti Marin

Kuva: Maija Lumme

Tänä vuonna tuli täyteen sata vuotta siitä, kun Tampereen tuomiokirkko vihittiin käyttöön. Vuonna 1907 kirkko otettiin käyttöön nimellä Johanneksen kirkko, mutta siitä tuli Tampereen tuomiokirkko, kun kaupunkimme saatiin piispanistuun. Juhlavuoden kunniaksi kirkossa järjestetään paljon erilaisia kulttuuritapahtumia, konsertteja, näytelmiä, runoiltoja ja messuja.

Itsekin pääsin mukaan meininkeihin, seuraamaan näytelmää Vihan päivät 1918. Tämän mahdollisti sisäpiirin suhteet, joiden avulla lipun hinta ti-pahti taivaallisesta 22€ - 29€:stä joihinkin hassuihin euroihin. Ei ole hengellinen teatteri köyhien huvia! Tosin onhan otettava huomioon, että näytös koko laajuudessaan työllisti yli 200 henkilöä, joiden palkkoihin varmasti upposi sievoinen summa lipputuloista. Oli siinä ihmettelemistä, kun parhailla paikoilla istui vierekkäin hyvin pukeutunut ja hajuvedelle tuoksuva vanhempi herrasmies ja vähemmän hyvin pukeutunut ja seuraavalle aamulle tuoksuva nuorempi herrasmies! Mutta kaikki viihdyivät, ja sehän on tärkeintä.

Näytelmässä yhdistyivät teemoina Tuomiokirkon historia ja sen vaikuttava visuaalinen anti Suomen historiaan ja kristinuskoon. Toteutuksessa parasta oli ehdottomasti se, että kirkolla itsellään oli niin suuri rooli näytelmässä. Tuomiokirkkohon on todella vaikuttava rakennus ja varsinkin Hugo Simbergin ja Magnus Enckellin maalaukset

tuovat siihen oman taiteellisen lisänsä. Tästä kaikesta voi nauttia vaikka olisikin maailmankatsomuksestaan hyvinkin epäluuloinen uskonlahkojen suhteen.

Muuten teatterikokemuksena näytelmä oli hieman hämmäntävä, johtuen muun muassa kirkon tilallisista rajoitteista toteutuksen suhteen.

Jokaisella teatterivieraalla jäi jokin osa näytelmästä näkemättä, johtuen siitä että jokaisen pylvään takana tapahtui koko ajan jotakin. Pieni kaoottisuus ei kuitenkaan liikaa häirinnyt (paitsi ehkä konservatiivisimpia katselijoita) ja lisäksi näytelmän seuraamisen helpottamiseksi oli saliin asennettu pari valkokangastakin.

Itse näytelmä käsitteli sisällissodan arkaa tematiikkaa uskonnollisesta, muttei kuitenkaan paasaavasta näkökulmasta. Poliittisesti arkaa aihetta, punaisten ja valkoisten välistä terroria, käsiteltiin puolitaimitse-matta. Jokaisessa ihmisessä elävä typerys (tai pahuus, mikäli käytetään uskonnollisia ilmaisuja) pysyi alusta lop-

puun asti tukipilarina juonessa. Historian tapahtumat yhdistyivät nykypäivään näytelmässä kahden papin roolihahmoissa. Tämä tehokeino toimi mainiosti korostaessaan menneisyyden ja nykyisyyden välistä problematiikkaa. Katsoessamme tänään taaksepäin menneisyyteen, näemme sen aivan eri tavalla kuin ne, jotka kokivat sen hetken itse.

Olen kuullut myöhemmin, että joitakin ihmisiä on kauhistuttanut ja loukannut se, että vanhoja asioita kaivellaan. Valitusta on tullut kuulemma myös siitä, että epäisanmaallisesti mainonnassa on käytetty hyväksi Simbergin maalausta Haavoittunut enkeli. Tämä kaikki toimii osoituksena siitä, että esityksen ajankohta on paras mahdollinen. Taiteen yksi parhaista puolista on, että se pystyy repimään hiljaisesta yhteiskunnasta esille niitä uskomuksia ja arvoja, jotka on syytä rehellisyyden nimissä paljastaa kaikessa surullisuudessaan. On helppoa sulkea silmänsä muualle tapahtuvilta vääryyksiltä ja uskotella, ettei itse olisi koskaan kykeneväinen tekemään samoja kauheuksia, joita muut tekevät. Näytelmä muistutti katsojaan siitä tosiasia, että sisällissodassa tapettiin kymmeniä tuhansia ihmisiä. Tästä kaikesta on kulunut vain hetki.

Kokonaisuudessaan näytelmä oli katsomisen arvoinen, eli kirkossa voi olla myös kivaa! Sääli kuitenkin niitä, jotka joutuivat maksamaan myrkyllisen hinnan pääsystä Tuomiokirkon siipien alle. ❖

Ota työelämä mukaan opiskeluun!

Siis mitä?

Heti ensimmäiseksi on annettava lyhyt tietoisuus SVOL:ista ja SVAL:ista, koska harmittavan moni opiskelija ei vielä tunne näitä käsitteitä. SVAL on yhteiskuntatieteellisen korkeakoulututkinnon tai sitä opiskelevien ammatillista edunvalvontaa hoitava AKAVAn noin 10 000 henkinen jäsenjärjestö. SVOL (Suomen Valtiotieteitä Opiskelevien Liitto) kuuluu SVAL:in alaisuuteen ja toimii opiskelijoiden etu- ja harastusjärjestönä. SVOL on tarkoitettu valtio-, yhteiskunta- ja hallintotieteitä opiskeleville ja tarjoaa näin eri alojen ihmisille oivan tutustumisväylän toisiinsa. Sekä SVAL:illa että SVOL:illa on omat nettisivustonsa, joihin kaikkien kiinnostuneiden kannattaa tutustua

* * *

HYPPY ry on Suomen Valtiotieteitä Opiskelevien Liitto SVOL ry:n Tampereen paikallisyhdistys. Hyppy ry toimii yhteiskunta- ja hallintotieteiden opiskelijoiden yhteistoimintajärjestönä, jonka tarkoituksena on edistää opiskelijoiden ja työelämän välisiä suhteita. Yhdistys haluaa tarjota mielekästä toimintaa niin uusille kuin vanhoillekin opiskelijoille. Yhdistyksen järjestämissä tapahtumissa ja tilaisuuksissa (työelämäpäivät, ekskursiot ja saunailat) on mahdollisuus kuulla työelämässä jo olevien kokemuksia ja kasvattaa omaa työelämä tietoutta. Hypyn pyrkimyksenä on antaa opiskelijalle tietoa ammatinvalintaan suuntautuviissa kysymyksissä, jotka auttavat opiskelijaa työllistymään koulutustaan vastaaviin tehtäviin. Lisäksi tapahtumissa saa uusia tuttavuuksia muista yhteiskuntatieteellisen alan opiskelijoista.

Hyppy tarjoaa leipää ja sirkushuveja

Svolin perinteinen laivaseminaari järjestettiin tänä vuonna 22.3.2007 Helsingissä aiheenaan ”Purrako ruokivaa kättä? – Poliitiikan ja median suhde”. Puhujiksi oltiin saatu toimittajien kärkikaartia, politiikan kermää ja mainostoimistojen kultasormia. Seminaarin jälkeen siirryttiin vapaa- muotoiseen illanviettoon Viking Rossellalle. Risteilyllä nautittiin svollin tarjoaman buffet-illallisen antimista, hoilattiin yhteislauluja ja hieman karaokeakin. Tunnelma tiivistyi aamuyön tunteja kohti ja bileitä jatkettiin vielä laivan ravintoloiden jo sulkeuduttua! Valmistuminen on uuden vaiheen alku, joka ei aina lähde käyntiin odotetulla tavalla. Onneksi uuteen elämänvaiheeseen saa apua usealta taholta. Hyppy järjesti opiskelu- jaan päättämässä oleville hallinto- ja yhteiskuntatieteilijöille maaliskuun lopulla jo perinteeksi muodostuneen valmistuvien illan, jossa jaettiin vinkkejä ja infoa työelämään astuville.

* * *

Ensi	syksynä	järjestämme
mm.	ekskursion	Hämeen-
linnaa,	työelämäpäivän	ja
muuta	mukavaa	toimintaa!

Tapahtumista ja toiminnasta tiedotetaan infolistallamme. Listalle voit liittää lähettämällä viestiä osoitteeseen: iina.sahramaki@uta.fi

Tervetuloa	hyppyilemään!
Hyppy	ry:n hallitus ❖

Hyppitäänkö?

Iltakoulu Ry